

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. N.**, zastoupený Mgr. Janem Zrnovským, advokátem se sídlem Moskevská 637/6, Liberec IV - Perštýn, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2016, č. j. OAM-433/ZA-ZA11-ZA08-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 30. 11. 2016, č. j. 58 Az 13/2016 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Janu Zrnovskému, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 4114 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalované

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 9. 2016, č. j. OAM-433/ZA-ZA11-ZA08-2016, Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce rozhodnutí ministerstva napadl žalobou ze dne 4. 10. 2016 ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), téhož dne podanou k poštovní přepravě. Současně požádal i o ustanovení zástupce z řad advokátů.

[3] Usneseními ze dne 7. 11. 2016 byl žalobci ustanoven zástupce a zároveň byl žalobce vyzván k doplnění žaloby o označení napadených výroků, formulaci žalobních bodů, navržení důkazů a návrh výroku rozhodnutí. Současně byl žalobce poučen o povinnosti provést uvedené doplnění ve lhůtě 3 dnů, které zbývaly do konce zákonné lhůty pro podání žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, a to ode dne doručení usnesení o ustanovení zástupce z řad advokátů. Žalobce obě usnesení převzal 14. 11. 2016, doplnění žaloby však podal soudu až dne 25. 11. 2016, spolu s žádostí o prominutí zmeškání lhůty pro odstranění vad žaloby.

[4] Žalobce žalobu nedoplnil ve lhůtě, krajský soud tak usnesením ze dne 30. 11. 2016, č. j. 58 Az 13/2016 - 29, žalobu proti shora označenému rozhodnutí ministerstva pro absenci žalobních bodů odmítl dle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s. ř. s.“). Soud poznamenal, že nemohl vyhovět žádosti žalobce o prominutí lhůty k odstranění vad žaloby, neboť zmeškání lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 4 s. ř. s. prominout nelze.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti napadl závěr krajského soudu ohledně absence žalobních bodů v žalobě ze dne 4. 10. 2016. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že jeho podání obsahovalo všechny náležitosti nezbytné pro řádné projednání soudem, a to označení účastníků řízení, identifikaci napadeného rozhodnutí, vymezení důvodů žaloby i petit. Pokud však krajský soud dospěl k názoru, že je třeba žalobu doplnit, měl stěžovateli dle jeho názoru stanovit přiměřenou lhůtu, aby tak učinil, neboť uplatnění zákonné lhůty bylo v daném případě nepřiměřeně tvrdé, s ohledem na to, že je cizím státním příslušníkem a nerozumí dobře česky.

[7] Žalovaný ve vyjádření ze dne 3. 1. 2017 vyslovil přesvědčení, že krajský soud rozhodl v souladu s právními předpisy, a že je kasační stížnost stěžovatele nedůvodná. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[9] Stěžovatel postavil svoji kasační stížnost na argumentu, že jím podaná žaloba proti rozhodnutí ministerstva obsahovala všechny náležitosti, zejména žalobní body, pro jejichž absenci krajský soud stěžovatelovu žalobu zamítl.

[10] Žalobní body jsou nutnou náležitostí žaloby. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, publikovaném pod č. 113/2004 Sb. NSS, vyslovil, že „[v] důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud

pokračování

žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.“

[11] K posuzování, co je možno považovat za žalobní bod, se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publikovaném pod č. 2162/2011 Sb. NSS, kde uvedl, že *„je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. (...) Odmítnout žalobu, jak to učinil městský soud, lze jen tehdy, když ve lhůtě pro podání žaloby žalobce nepředestřel žádný takový žalobní bod, popřípadě jen natolik nekonkrétní, že žalobu nebylo možno projednat, a žalobce na výzvu soudu tuto vadu ve stanovené lhůtě neodstranil.“*

[12] Nejvyšší správní soud konstatoval, že v posuzované věci žaloba žádný žalobní důvod, a to ani v nejhrubších rysech, neobsahovala. Hovořilo se v ní pouze o porušení některých ustanovení správního řádu, zákona o azylu, Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, Úmluvy proti mučení a o zkrácení práv stěžovatele, aniž by bylo naznačeno, v čem měl rozpor se zákonem spočívat a jaká práva stěžovatele měla být zkrácena. Skutkovou konkretizaci k jednotlivým právním ustanovením stěžovatel neposkytl. Naopak uvedl, že *„[ž]aloba bude doplněna za pomoci právního zástupce“*, z čehož lze dovodit, že si byl neúplnosti svého podání vědom.

[13] Stěžovatel byl k doplnění žaloby řádně vyzván v usnesení krajského soudu ze dne 7. 11. 2016, jímž byl zároveň upozorněn na zbývající část lhůty (3 dny) pro podání žaloby, ve které bylo třeba doplnění provést. Celková délka této lhůty je v souladu s § 32 odst. 1 zákona o azylu 15 dnů, v případě žádosti o ustanovení zástupce, tedy i v případě stěžovatele, se její běh však přerušil do doby, než nabude právní moci rozhodnutí o ní. K tomu došlo doručením usnesení o ustanovení zástupce, které žalobce společně s výzvou k doplnění převzal dne 14. 11. 2016. Posledním dnem pro podání doplnění tak byl den 18. 11. 2016. Stěžovatel podal doplnění až 25. 11. 2016, v němž zároveň požádal o prominutí zmeškání lhůty, které odůvodnil svým mimořádným pracovním vytížením. V kasační stížnosti od této argumentace upustil a soustředil se již jen na namítání nepřiměřené tvrdosti lhůty, která pro něj jako cizího státního příslušníka byla *„líkvidační“*.

[14] Nejvyšší správní soud vyslovil, že lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany dle s § 32 odst. 1 zákona o azylu je zákonnou lhůtou, kterou nelze prodloužit a jejíž zmeškání dle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze prominout. I z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, musí být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to z důvodu zákonem stanovené koncentrační zásady pouze ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s.), viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42, nebo ze dne 25. 3. 2011, č. j. 5 Afs 90/2010 – 35.

[15] K přiměřenosti této lhůty je možno poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, kde uvedl, že *„neshledal (...) ‘dispoziční zásadu’, resp. princip*

koncentrace řízení ve správním soudnictví neústavní, neboť, i když může být kritizován za to, že se vzdaluje zásadě materiální pravdy, nelze nevidět, že především a zcela nepochybně napomáhá k naplnění ústavního práva na projednání a rozhodnutí věci v přiměřené lhůtě, resp. bez zbytečných průtahů (čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 38 odst. 2 Listiny). (...) Prolomením principu koncentrace tedy problém řešit nelze.“ K výzvě k doplnění žalobních bodů uvedl, že: „I kdyby byla takováto možnost fakticky prodloužit krátkou žalobní lhůtu soudcovskou výzvou omezena jen na azylové věci (což samo o sobě je těžko obhajitelné a udržitelné), zásadním způsobem by to nabouralo samu koncepci správního soudnictví. Tu však nelze obětovat proto, aby byly zmírněny dopady příliš krátké lhůty na účastníky jednoho typu správního řízení. Navíc rozkolísat principy správního soudnictví by bylo nepřiměřené tomu, jak se projeví zrušení napadeného ustanovení.“

[16] Závěrem je třeba připomenout, že stěžovatel si již v době podání žaloby byl vědom toho, že není úplná. Pokud pak na výzvu k jejímu doplnění nereagoval a později žádal o prominutí lhůty s ohledem na své pracovní vytížení, je třeba zdůraznit zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (bdělým náleží práva). Nečinnost stěžovatele je třeba přičíst k tíži jemu samotnému, nikoli soudu.

[17] Je možno shrnout, že krajský soud správně vyhodnotil, že žaloba stěžovatele neobsahovala žalobní body. S ohledem na to, že stěžovatel žalobu nedoplnil, krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když po marném uplynutí lhůty k doplnění tuto žalobu odmítl pro neodstranění vad, v důsledku něhož nemohlo být v řízení pokračováno.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[20] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 7. 11. 2016, č. j. 58 Az 13/2016 – 22, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem Mgr. Jan Zrnovský, advokát. Náklady na odměnu za zastupování tak v daném případě nese stát. Zástupce stěžovatele podle obsahu soudního spisu učinil ve věci jeden úkon právní služby – písemné podání ve věci samé. Odměna za tento úkon činí 3100 Kč (podle § 1 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu), přičemž se dále navyšuje o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty, tj. o 714 Kč (tj. 21 % ze 3400 Kč). Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 4114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 10. února 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu